

מאורות השבת

פרשת שמות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור המנורה | מאור הלשון | מאור לחיים | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

יסוד האמונה

מתחילים חומש חדש - חומש של יסודות האמונה! יש אדם שיש לו בעיות בלתי פתירות בחיים... מכירים? יש אחד שנמצא בחובות, שגם אם הוא יזכה בלוטו הוא לא יצא מהם. החברים אומרים לו שהפתרון היחיד שיש לו זה לברוח ולהעלם, שאם האדמה לא תבלע אותו זה הסוף! הוא לא מתיאש, הוא ממשיך את החיים כרגיל באמונה שלמה עם שלוש תפילות ביום במניין, חיוך בבוקר לאשה ולילדים. הוא מקווה אל ה' - אתה תוציא אותי מזה! יש אחד שלא עלינו יש לו בעיות בלתי פתירות של שלום בית: לאשתו נכנס בלב שכל מה שהוא עושה זה לא בסדר... הוא מגיע מוקדם מהעבודה, הוא נחמד לכולם, מקלח את הילדים, מכין איתם שיעורי בית, משחק עם התינוק... אבל מסכן. אם הוא עונה לאיזו שיחה, אשתו אומרת לו: 'אתה רואה! לא אכפת לך מהבית, אכפת לך רק מהעבודה!' הוא היה אצל יועצי נישואין, אצל רבנים, אצל מקובלים... הוא מרגיש שהוא כבר לא יכול לחיות כך יותר, זה לא הולך!

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

ואלה שמות

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִם"

אומר המדרש: שקולים ישראל כנגד צבא השמים, שנאמר כאן שמות ונאמר בצבא השמים שמות, דכתיב "מונה מספר לכוכבים לכולם שמות יקרא", אף הקב"ה כשירדו ישראל למצרים, מנה מספרם וקרא להם שמות עם כוכבים.

כשהקב"ה רוצה לברך את אברהם, הוא מברך את זרעו "כי ברך אברכך.. ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים" ולמעשה זה שני דברים שונים בתכלית (או כוכבים או חול), אלא כשאדם מונה את נכסיו, יש שני סוגי מנין: סך הכמות- מנין הפריטים בכלל, וסך האיכות- ייחודו של כל פריט.

כוכב, זה עולם מלא. לכל אחד ייחודיות משלו, קבוע במקום שלו, עם שם מיוחד לעצמו- שביט, נוגה, שבתאי.. **אומר השפת אמת:** שם מגדיר את הדבר כבריה בפני עצמה. כל כוכב מושל על הארה מיוחדת אליו, לתפקיד שלו. כל יהודי הוא אישיות נפלאה, ייחודית. "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם" **אומר רב צדוק:** כל איש ישראל הוא ראש בעל חשיבות, שאין לך אדם שאין לו שעה, עם תפקיד מוגדר, עליו פנימי פרטי.

החול, כל גרגיר הוא בריה. אבל במצע החול הוא חלק ממערכת שלמה של אין ספור פריטים ללא זהות עצמית. כשהיהודי יורד הוא חסר זהות, חסר ייחודיות, ורק החיבור לכלל ישראל משמר אותו.

הדימוי בשמות לכוכבים זה התעלות, הקב"ה קורא לבני ישראל בשמות, **אומר רש"י:** להודיע חבתם. **אבל למה כאן.. בתחילת הגלות..?**

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

הוא כבר מרים ידיים, אולי נכניס רוח חדשה בחיים... לא!

הוא לא מתיימש, 'ריבוננו של עולם, אתה תפתור את הבעיה הזאת! אתה תוציא את השיגעון שיש לה בלב'.

'נפשנו חיתתה להשם' - הוא מקווה אל השם ומחזק ומאמץ את ליבו.

אומר הרמח"ל: "המקווה אל השם, אפילו נכנס בגיהנום יוצא ממנו".

אדם ביום הדין, גם אם יכנסו לבית הדין רכבות של עוונות שמבשרות כי דינו אחת לגיהנום... אם בחייו בעולם הזה קיווה אל השם וציפה לישועתו, יש לו הבטחה מהרמח"ל שלגיהנום הוא לא יכנס!

מה הסיבה?

הוא אף פעם לא נכנס לתסכול, הוא אף פעם לא התיימש [מן הפורענות]..

ממשיך הרמח"ל: "וכמו שקיווה בחייו להשם, כן לאחר מותו.

וכשיתגברו כנגדו הדינים והוא מתחזק בתקוותו עד השם ונקשר בו, הוא מסתלק משם ברגע, וזהו 'לישועתך קיויתי השם'.

וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו ומסתלקים עמו למעלה".

לא צריך להיות צדיק מיוחד בשביל לזכות לכך... יש כלל ברזל בבריאה: "כי לעולם לא תכלים כל החוסים בך", הקב"ה לא מבייש את מי שבטח בו.

(אפריון שלמה)

מאור המנורה

מנורת המאור פרק קנה

כבוד השבת

מכבוד השבת שיזכרו אותה תמיד, דכתיב שמור וזכור. וכתוב זכור את יום השבת לקדשו. דהיינו זכירה על היין בקידוש, כמו שמביאה הגמרא בפסחים (קו). ת"ר, זכור את יום השבת לקדשו, זכרהו על היין בכניסתו וכו' (ע"ש).

אבל, כאמור זכירה ע"י קידוש זה רק בשבת. מה עם לזכור את השבת בכל ימי השבוע.. לשם כך, הסכימו ישראל לקרוא לכל ימי השבוע בזכרון השבת. באמרם, באחד בשבת, בשני בשבת, וכו'.

ועוד, שאם נזדמן לו חלק יפה בימי השבוע, מזמינו לשבת. כדאיתא במכילתא, רבי אלעזר בן חזקיהו בן גוריון אומר, זכור את יום השבת לקדשו, תהא זוכרו מאחד בשבת. שאם נזדמן לך חלק יפה, תהא מתקנו לשבת.

וכמו שאומרת הגמרא (ביצה טו). תניא, אמרו עליו על שמאי הזקן, שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. כיצד? מצא בהמה נאה, אומר, זו לכבוד שבת! מצא אחרת נאה הימנה, היה אוכל הראשונה ומניח את השניה וגו'.

ולמרות שהלל הזקן חלק עליו, שהייתה בו מידה אחרת, שהיה אומר, ברוך השם יום יום. ולא היה שומר לשבת, אלא בכל יום היה אוכל פרנסתו. מכל מקום, אל יתדמה בלב שום אדם, שלא היה מודה הלל הזקן במצות עונג שבת. אבל דברו היה, כאשר היה בזמן דחקו (תקופה שהיה עני מרוד). ואמר, שאם יזדמן לו לאדם דבר נאה והוא צריך לו ביום חול, שלא ישמרנו לשבת וישאר (בגלל זה) דחוק כל ימי השבוע, אלא יאכל וישתה בחול לשם שמים, וישים בטחונו באל יתברך, שיזדמן לו בטובו בכל יום, ויותר שלם לכבוד השבת. כי מי שצויה לו לשבות ולענוג בו, והיה נותן במדבר ביום השישי לחם יומיים, יזמין לו כל צרכיו.

ואומרת הגמרא (פסחים קיב). דתנן, יהודה בן תימא אומר, הווי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים. כלומר, שיתחזק במצות, יותר מהיכולת שבידו! ממילא, הלל הזקן, בהיותו בוטח ביוצרו שיזמין לו בשבת מנה יפה, אעפ"י שלא יכניהו מתחילת השבוע, היה אומר, ברוך השם יום יום. ושמאי הזקן, בהיותו מתיירא שלא יבוא חלק טוב כזה לשבת, היה שומר מתחילת השבוע, וזוכר בכל יום אהבת השבת. ושניהם מודים במצות זכור ושמור, שהזכירה צריכה קודם שיבוא, ושמירה בעצם השבת, והכל אחד.

מאור הלשון

ר' סתיו א.

שמירת הלשון (ח"ב)

בעניין יוסף עם אחיו - חלק ה'

☞ היום נראה כמה נקודות קריטיות בפעולות האחים של יוסף כנגדו, ובפעם הבאה נראה את ההשלכות, מידה כנגד מידה. מוכנים? בואו נתחיל..

☞ השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר וגו', למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו (בראשית לו, כב)

נמצא, שבעצתו היה טובה ליוסף, שניצל מידם, ומכל מקום עצם ההשלכה הייתה סכנה, שהיו שם נחשים ועקרבים [אך הוא לא ידע מזה, אחרת, זה רצח ממש! שהרי אמרו חז"ל (יבמות קכא). נפל לבור מלא נחשים ועקרבים מעידין עליו שמת], ונבאר עוד בהמשך.

☞ וישבו לאכול לחם וגו', סיפר לנו הכתוב, שעשו עוולה בזה, כי היו מחוייבים להתבונן בעצם הדין, ולא להתעסק בענייני אכילה, ונבאר עוד בהמשך.

☞ והנה אורחת ישמעאלים וגו' להוריד מצרימה, סיפר לנו הכתוב, כי מה שהאדם רוצה להרע לחברו, בזה הסיבה גופא, דרך השם יתברך להטיב לו. וכאן, שמכרוהו לישמעאלים, הביאוהו למצרים לבית פוטיפר, ושם היה ניסיון ועמד בו, ובזכותו עלה לגדולה.

☞ ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרוג וגו', לכו ונמכרנו לישמעאלים וגו', ובעצתו זו מצד אחד נסבב ליוסף טובה גדולה, שניצל ממוות, ומצד שני רעה גדולה, שהסכימו למכרו לעבד.

☞ וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף וגו', ויקרע יעקב שמלותיו וגו' ויתאבל על בנו ימים רבים.

המשך יבוא...

וירא כי אין איש

דוד מצווה את שלמה לפני פטירתו: "וְחִזַּקְתָּ יְהִיִּית לְאִישׁ" (מלכים-א ב, ב).

כדי להיות "איש" אדם צריך לתת את לבו לשלושה דברים: א) לבנות את האישיות שלו. ב) שהיעד שלו יהיה ברור. ג) למצוא את המסלול הנכון להגיע אל היעד. ראשי תיבות אי"ש.

לבנות את האישיות: אדם צריך לברר את החוזקות והחולשות שלו - להעצים את החוזקות ולתקן את החולשות. בניית האישיות מוכרחת, כדי להיות מסוגל להתמודד עם אתגרי החיים, עם הפיתויים ועם המידות השליליות.

לברר את היעד: אחרי שאדם יודע מיהו - מהן מעלותיו ומהן חולשותיו - מוכרח הוא לברר לעצמו מהן שאיפותיו. לא סתם לחלום "מה תרצה להיות כשתהיה גדול", אלא מה אלוקים מצפה ממך להיות בחיים.

לסגל את הש"ביל: אחרי שאדם מבין מה צריך להיות, עליו לסגל את הדרכים דרכן הוא יכול להגיע אל היעד. זה השלב הקריטי בו אדם עובר מחלום למציאות: שלב תכנון התכניות כיצד לצאת מאזור הנוחות ולהיות אדם מתוקן, כזה שמגשים את תכלית חייו.

כשאין איש היי אישה!

ארוחות ולא לעבודת השם בבית בכלל. בעבודת השם הדרך היא לקחת אחריות, למסור נפש וכלי חשבונות כלל וכלל.

בדיוק כמו שאם תראי על השיש במטבח גפרור דולק, את תכבי בעצמך ולא תחפשי את מי שהדליק שיבוא ויכבה, שאם תאמרי "אני לא הדלקתי" ותעזבי, הבית עלול חס ושלום שיעלה באש!

ממילא כשאת רואה שילדייך זקוקים לעזרה בשיעורי הבית, הלא אם תשליכי את האחריות ממך, זה יפול בין הכסאות והילד ישאר בלי שיעורי בית.

וכשהגיע הזמן לאחד הילדים ללמוד לרכב על אופניים בלי גלגלי עזר ואת עכשיו קצת פנויה ויודעת שאת יכולה להוציא אותו להתאמן אז תוציאי אותו.

וכן על זה הדרך בכל דבר ודבר בחינוך הילדים, במטלות הבית, בסיוע בפרנסה, ובשלום הבית. את יודעת שבעלך קצת 'אדיש' בליזום יציאה איתך, סיבוב, יום חופש.. קומי ותזמי, קומי ותציעי לו!

למסור נפש בעבודת השם זה לדעת לקחת אחריות! כל הפעמים שתקחי אחריות ותזמי דברים בלי לעשות חשבונות, הקב"ה יעשה לך מהם חשבון אחד גדול ויחזיר לך כפל כפליים. על מה שתמסרי נפש בלי חשבונות, זה יהיה לטובתך ולטובת ביתך בעלך וילדייך.

זכרי! זה בעלך מכל המשתמע מכך, את חברה שלו, עוזרת, תומכת... יש לכם מטרה משותפת! אלה הילדים שלכם יחד, הבית שלכם יחד, הפרנסה שאת חייבת לעשות השתדלות למענה, זה בשבילכם יחד, ואם הקב"ה מזמן לך את הזמן, העבודה, היכולת, הכישורים... אז כנראה שזה שלך!

מהשוואות וחשבונות לא מתקדמים!

קחי אחריות ותהי אשה במקום שאין איש!

כותבת לך באהבה רבה מתוך אחריות עצומה שהטיל עלי הקב"ה!

"וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ וַיֵּךְ אֶת הַמְצָרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחֹל." (שמות ב, יב)

השתתפתי פעם בהרצאה בנושא זוגיות. תוך כדי ההרצאה, שאלה המרצה את שאלת השאלות! כמה אחוזים צריך להביא כל אחד מבני הזוג לבית? אז היו נשים שאמרו 50:50, היו שאמרו 70:30.. כל האופציות האפשריות מ10 ועד 90 נזרקו לאוויר, ורק אופציית ה- 100 אחוזים לא עלתה!

המרצה הפתיעה ואמרה: כל אחד צריך להביא לבית את ה- 100 אחוזים שלו! אין יותר ואין פחות, אין השוואות! אם הבעל נמצא בחוץ רוב היום יותר מהאישה ומה שהוא יכל לעשות זה רק קניות [ו.. לא לשכוח שללמוד תורה או לעבוד או גם וגם זה גם 100 אחוזים לבית], אז את ה-100 אחוזים שלו הוא הביא, זה מה שהפקיד בידו הקב"ה וזה מה שהוא הספיק או יכול היה לעשות מסיבות כאלו ואחרות.

בפרשתנו מסופר שמשו רבנו ראה איש מצרי מכה איש עברי ונאמר עליו "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". מה הכוונה "כי אין איש"?

על פי הפשט אפשר לומר, כי לא היה אף מצרי שיראה את משה מכה איש מצרי, אבל ר' יעקב צבי מקלנבורג מסביר (בספרו "הכתב והקבלה"), שמשו הסתכל סביבו וחשב שאולי אחד מאחיו העבריים יקום ויתקומם על המצרי, ומשלא קרה כך, משה קם בעצמו! ועל זה אומרת המשנה (אבות ב, ה) "במקום שאין אנשים, השתדל להיות איש". משה רבנו לקח אחריות 100 אחוזים. אם אף אחד לא קם ופעל, הוא קם ועשה זאת, ומבלי לנסות אפילו להטיל את האחריות על אחרים!

יקירתי! בביתך, גם את היי איש(ה). בין כשבעלך מחוץ לבית ובין אם הוא בבית, אל תחכי ואל תחפשי אותו. ואל תנסי להעביר את האחריות, הימנעי מהשוואות בינך לבינו ואל תאמרי: "אני סימתי להיות, את שלי עשיתי, עכשיו תורדי!"

לא!! זו לא הדרך ולא הגישה, לא לשלום בית ולא לחינוך הילדים, לא לפרנסה ולא להכנת

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

בספר בראשית, שמות השבטים נכתבים כשבח לה'. ראובן- ראה ה' בעוניי, שמעון- שמע ה', יהודה- הפעם אודה את ה'. כאשר בספר שמות חוזרים על השמות יש להם משמעות אחרת ונקראים על שם הגאולה ראובן- ראו ראיתי בעוני עמי, שמעון- וישמע השם נאקתם, לוי- שנלווה הקב"ה אליהם בצרתם.. שמירת השמות מבטאת את האמונה הגדולה שהיתה להם, האמונה בגאולה, השמות הזכירו להם את התקווה והיו מעודדים מכך. **המדרש אומר:** שמות השבטים באו כדי לחזק את עמ"י בתקופת השעבוד. שם זה מהות. "שמות בני" הבאים" השמות באו, המהות באה ונשארה, היתה. לא ירדו מצרימה, אלא באו עם כל כוחות הנפש. **אומר השפת אמת:** מטרת הגלות היא להוציא את כוח הנשמות אל הפועל, ועל ידי הגלות משתנים כוחות הנשמה באופנים שונים. שורש שם גלות הוא התגלות, שעל ידי קושי השעבוד וההתנסויות מוציא ומגלה מן הכוח אל הפועל את כל האדם, הנפש והנשמה.

בתקופת השעבוד יהיו אמנם כחול, כבושים תחת ערוות מצרים. אבל נשארו ביחודם. לא שינו שמם מלבושם שפתם, קורא להם הקב"ה כבר עכשיו כוכבים. **אומר השפת אמת:** למי מודיע הכתוב חִיבתם. ודאי לבני" עצמם. לידע כל אחד כי הוא בכלל צבא ה'. וכמו כוכבים המאירים בלילה, כן נשתלחו בני" במצרים, שימצאו הארה גם שמה. וידוע כי מלאך שמו על שם השליחות. ובני" יש להם ג"כ שמות, לכל אחד ע"ש השליחות. אך כי זה ההפרש, ששליחות איש ישראל להיות כמו שנשתלח בלי שינוי. וזה עצמו רצונו יתברך. ולמעלה נזכרו שמותם ועתה נכתב שמותם כי גם במצרים היו בשמות הללו ולא נשתנו. **שבת שלום!**

הגדולה ביותר "והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה" כי כשישראל בנקודת שפל כזו גדולה רק אז יש כזו פריצה לה' בכל לבבם שרואים כאזלת יד אין עוזר וסומך ואין השתדלות. עיניהם נשואות אל ה' לקרוא אליו. וזה המצב במצרים כעפר שחורשים אותו, מצב נורא. אבל זה המצב שבו הכוחות הכי עצומים "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה" פריצה לכל הכיוונים לשיא המעלה "מי מנה עפר יעקב" אלו המושפלים הירודים.. כבר לא ניתן למנות אותם לאיזה מעלה הגיעו.

אומר המדרש (מח): כתוב אחד אומר "המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא" וכתוב אחד אומר "לכולם שמות יקרא" כיצד יתקיימו שני כתובים אלו, אלא כשהקב"ה מבקש לקרותם כאחד הוא קורא לכולם שם אחד. וכשהוא קורא לכל אחד ואחד בשמו הוא קורא אותו מיכאל גבריאל.. **אומר האבני נזר:** שיש להם רצוי כפרט וככלל, "להודיע חִיבתם" החיבה היא לכלל כולו אפילו בדרגה הירודה, חִיבים לפני המקום "לכולם בשם יקרא".

למה היה צריך את המילה שמות? למעשה אפשר לומר ואלה הבאים מצרימה.. אלא שיש התייחסות גדולה לשמות **והמדרש אומר:** הגאולה היתה בזכות שלושה דברים- לא שינו שמם, לבושם, לשונם, גדורים בערוה לא דיברו לשון הרע. **מה זה לא שינו שמם? אומר המדרש:** ראובן ושמעון ירדו וראובן ושמעון נשארו. זו הזכות הגדולה לגאולה? גדורים בערוה זה מצווה גדולה, לשון הרע זה גם מצווה עצומה, אבל לא שינו את שמם!?

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנז - רנט

הלכות הטמנה

י המשך - ובשעת הדוחק שאינו יכול להניח על הסיר כלי רחב, ואם לא יכסה את הסיר בשמיכה התבשיל לא יתחמם במהרה, אפשר להקל ולכסות את הסיר מבעוד יום בשמיכה רק מלמעלה (ז"ר שם סקי"ח). או אפילו גם מהצדדים, ובתנאי שישאיר חלק חשוב מהסיר גלוי. וכל שחלק מגובה דפנות הסיר מגולה ברוב היקפו, אין זה נחשב הטמנה (עיין ש"כ פ"א הערה רלג) [יב]. אבל בשבת אסור לכסות אפילו את מקצת הסיר המונח על הפלטה [יג]. ובדיעבד אם כיסה מבעוד יום אפילו את כל הסיר, התבשיל לא נאסר [יד].

המשנ"ב להקל אף לכתחילה, לכסות בשבת במגבת קדירה המונחת על פלטה, ובלבד שלא תהיה מונחת מכל הצדדים. עיי"ש. ודבריו אינם להלכה לדידן. שהרי פסק כרמ"א, אבל יש לסמוך עליהם בדיעבד וכמש"ל. ועיין בחזו"א סימן לז סקי"ט ד"ה כתב המשנ"ב, השיג על המשנ"ב, וס"ל דבשבת אין שום סניף להקל בהטמנה המשמרת את החום, אף שאין כל הקדירה מכוסה, עיי"ש. מ"מ נראה שאינו חולק אלא לענין לכתחילה, אבל גם הוא יודה שבדיעבד אין לאסור את התבשיל:

והמון העם המכסים בשבת אף לכתחילה את הקדירות המונחות על הפלטה שלא מכל הצדדים, יש ללמדם ששמעו כן מרב אשכנזי המיקל. אבל לדידן אין להקל בזה כלל, אלא רק בדרכים הנ"ל. וגם לאשכנזים אין הדברים ברורים להקל, וכמש"ל בשם החזו"א. וגם למנהג הספרדים שהיו מקילים לכסות את הקדירות בשמיכות אפילו שיש חום מלמטה, היינו דוקא מער"ש, ולא בשבת עצמה, וכמו שיתבאר לקמן בסמוך:

[יב] ואם יש שם כמה סירים, לא יכסה את כולם וישאיר רק סיר אחד בכיסוי מועט, אלא כל סיר וסיר יש להשאיר חלק חשוב ממנו גלוי. והטעם, שכל שנשארו מגולה קצת, חום הקדירה נפסד, ואין זה נחשב הטמנה:

[יג] ונראה דבדיעבד אפילו אם כיסה בשבת את מקצת הסיר, יש לצדד שלא לאסור את התבשיל, וכמ"ש כמה מפוסקי זמנינו לסמוך על המשנ"ב סימן רנג סקס"ט שכתב וז"ל, ואין טומנין בשבת אפילו בדבר שאינו מוסיף הבל, ולכן אפילו היה עדיין המאכל חם ורותח, אסור. ואם אינו טמון היטב בתוכם, שהוא פתוח מלמעלה, שרי, דזה לא מיקרי הטמנה. כמ"ש רמ"א בסוף ס"א בהגהה, עכ"ל. אלא שלענ"ד הראיה מדברי המשנ"ב אינה מכרעת, כיון שהמשנ"ב מיירי במטמין קדירה בשבת בכרים וכסתות, ואין מקור חום מתחתיה. ולא גילה דעתו להדיא שיש חום תחתיה. ורק מסיום דבריו שציין לרמ"א, נראה שהבין שהטמנה במקצת לא שמה הטמנה כלל, דהיינו אפילו אם יש מקור חום מלמטה, עיי"ש. ועיין בש"כ פ"א במהדורא החדשה סעיף ז, שסמך על